

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 252/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. W., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 94/2012 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. W. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2013 doručená sťažnosť R. W., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1

Pp 94/2012 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu 11. decembra 2012 žiadosť o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5 T 56/2008 z 30. apríla 2009 odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov nepodmiennečne a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3 T 95/2011 zo 6. decembra 2011 bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov a 6 mesiacov nepodmiennečne. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Pp 94/2012 z 19. februára 2013 žiadosť sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. O sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Pp 94/2012 z 19. februára 2013 (odôvodnenej podaním z 11. marca 2013 a doplnenej podaním z 9. apríla 2013) rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 26/2013 z 9. mája 2013 tak, že sťažnosť zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým uvádza:

«Svoju sťažnosť podávam pre:

1) Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2) Nerešpektovanie európskych noriem, ktoré sú v zmysle platných zmlúv nadradené vnútroštátnym...

3) Porušenie základného práva spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 „Dohovoru“.

Pokiaľ v mojej veci ide o kritérium právna a faktická záležitosť veci, na základe judikatúry a konštantnej súdnej praxe ústavného súdu berie do úvahy právny a skutkový stav veci v zmysle uvádzaných skutočností. V praxi Ústavného súdu sa vec podmiennečného prepustenia posudzuje po právnej stránke ako štandardná. To znamená, že skutkovú stránku tejto mojej predmetnej veci možno zaradiť ku štandardnej v rámci agendy patriacej do rozhodovacej činnosti všeobecného súdnictva... Ďalej uvádzam, že pri skúmaní, či v dôsledku postupu OS B. B. a KS B. B. došlo k porušeniu vyššie citovaného základného

práva Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštatuje, že tomu tak je, a to na základe toho, že neexistuje zákonná prekážka (napr. sp. zn. II. ÚS 3/00), tiež poukazujem a zdôrazňujem aj na iné závady v postupe všeobecných súdov, ktoré mali priamy vzťah k dĺžke konania.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. OS B. B. porušil moje práva ako sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. KS B. B. porušil moje práva ako sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

3. Rozhodnutie OS B.B. sp. zn. 1 Pp 94/2012 zo dňa 19. 2. 2013 sa zrušuje.

4. Nariaďuje sa KS B. B., aby vo veci konal a zjednal nápravu OS B. B. a svojim rozhodnutím napravil porušené práva sťažovateľa uvádzané v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a vyhovel žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie na základe porušenia jeho práv v zmysle Ústavy SR.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa považoval za potrebné najprv zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie právnej ochrany. Vzhľadom na to ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľ domáhal v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti.

Tvrdenie o porušení „článku 6 ods. Dohovoru“ a „čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo jej petitu, je totiž v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 94/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013, ku ktorým podľa sťažovateľa došlo „nekonaním a tým vytvorení stavu právnej neistoty a spôsobení zbytočných prietáhov v konaní...“.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 94/2012

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv nepokračovalo.

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v danom prípade okresným súdom)

ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu tohto základného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 94/2012, ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (7. mája 2013, pozn.) označené konanie už na okresnom súde neprebiehало, pretože uznesením tohto súdu sp. zn. 1 Pp 94/2012 z 19. februára 2013 bola žiadosť sťažovateľa o podmienené prepustenie na slobodu v súlade s § 61 ods. 1 Trestného zákona zamietnutá.

Z uvedeného vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 94/2012 v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že časť sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 94/2012, je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 26/2013 z 9. mája 2013 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Pp 94/2012 z 19. februára 2013 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd považoval v tejto súvislosti za potrebné zdôrazniť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred všeobecným súdom, vyžaduje, aby sťažovatelia preukázali, že ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podali sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v rámci sústavy všeobecných súdov.

Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k priet'ahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k priet'ahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu s'ťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto s'ťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v s'ťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej obdržaní a informuje o tom s'ťažovateľa, hľadá sa na takúto s'ťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento s'ťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej s'ťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o s'ťažnosti pre nečinnosť musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci, pričom ju alebo zamietne, ak zo strany súdu nedošlo k priet'ahom, alebo určí primeranú lehotu na uskutočnenie úkonu, ak je s'ťažnosť opodstatnená.

Podľa názoru ústavného súdu s'ťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku treba považovať za účinný právny prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými priet'ahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných priet'ahov a ustanovuje za také priet'ahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b)].

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon s'ťažovateľovi na ochranu jeho

základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti nevyplýva, žeby sťažovateľ podal sťažnosť pre nečinnosť krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013 podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, t. j. nevyužil účinný právny prostriedok ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti z dôvodu neprípustnosti (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Bez ohľadu na túto skutočnosť ústavný súd preskúmal postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013 a zistil, že o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Pp 94/2012 z 19. februára 2013, ktorú podal sťažovateľ ústne do zápisnice na verejnom zasadnutí senátu okresného súdu toho istého dňa (a odôvodnil podaniami z 11. marca 2013 a 9. apríla 2013, pozn.), krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 4 Tos 26/2013 z 9. mája 2013 tak, že sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

V súlade s § 415 ods. 3 Trestného poriadku o návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodne všeobecný súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia.

V súvislosti s citovaným ustanovením Trestného poriadku ústavný súd poukazuje (aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov výslovne neodôvodňuje nedodržaním lehoty ustanovenej § 415 ods. 3 Trestného poriadku, pozn.) na svoju doterajšiu judikatúru, v rámci ktorej zdôrazňuje, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie jednotlivých úkonov súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posudzovaní otázky, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nehodnotí ako porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce konkrétne okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (porovnaj napr. I. ÚS 63/00). Ak je totiž na jednej strane všeobecný súd viazaný zákonom ustanovenými lehotami na vykonanie určitého procesného úkonu, na druhej strane ich dodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného, resp. trestného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva – práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach, ktoré majú prednosť pred zákonom (čl. 154c ods. 1 ústavy). V tomto zmysle nemožno základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a právo na spravodlivý proces stavať proti sebe ani ich od seba oddeľovať. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (pozri napr. I. ÚS 86/02).

Navyše, zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 1 Pp 94/2012 bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Pp 94/2012 z 19. marca 2012 až 10. apríla 2013. Krajský súd teda rozhodol o sťažnosti sťažovateľa v lehote 30 dní (9. mája 2013, pozn.), t. j. v lehote, ktorá je z hľadiska požiadaviek na ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v okolnostiach posudzovanej veci akceptovateľná a udržateľná.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 26/2013 a obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o jeho porušení.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti, ako aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a jeho ďalšími návrhmi na ochranu ústavnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2013